

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะกล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะตามลำดับต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษานโยบายการจัดการศึกษาพื้นฐานการศึกษาในทัศนะของผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา และนักศึกษาในวิทยาลัยครูระดับปริญญาตรีในค่านที่เกี่ยวข้อง

ความมุ่งหมายและ เนื้อหาวิชา

การบริหารและบุคลากร

การเรียนการสอน

การวัดผลและประเมินผล

การวิจัย ค้นคว้า

การแต่งตำรา

ปัญหาและความต้องการ

2. เพื่อเปรียบเทียบ ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานการศึกษาของผู้บริหารวิทยาลัยครูกับอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา ตามหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2524

3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มผู้จัดวิชาพื้นฐานการศึกษา ซึ่งได้แก่ผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษากับกลุ่มนักศึกษาที่เรียนตามหลักสูตรปริญญาตรี (คบ. 4 ปี)

4. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยครู และอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา เกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานการศึกษาในหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 และ 2524

วิธีดำเนินงานวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารวิทยาลัยครู จำนวน 80 คน อาจารย์ ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา คณะครุศาสตร์ จำนวน 100 คน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี (คบ. 4 ปี) ชั้นปี 1-4 จำนวน 400 คน รวมทั้งสิ้น 580 คน การสุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

2. การสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสำรวจ มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ เก็บข้อความ และการสัมภาษณ์มีอยู่ 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ตามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 ตามเกี่ยวกับปัญหาการจกวิชาพื้นฐานการศึกษา เนื้อหาของคำถามแบบสอบถามเหมือนกันระหว่างผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนสำหรับนักศึกษาต่างกันเฉพาะด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านการวิจัย ทนควา การแต่งตำรา

ตอนที่ 3 ความต้องการและข้อเสนอแนะคำถามนี้เฉพาะผู้บริหารวิทยาลัยครู และอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษาเท่านั้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอครูวิทยาลัยครู 20 แห่ง แจกแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็นแบบสอบถามสำหรับผู้บริหารวิทยาลัยครู 80 ฉบับ อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา 100 ฉบับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี 400 ฉบับ สำหรับวิทยาลัยครูภาคกลาง ผู้วิจัยได้ไปแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง และเก็บรวบรวมด้วยตนเอง ส่วนภูมิภาคผู้วิจัยได้ส่งและรับคืนทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำคำตอบจากแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้บริหารวิทยาลัยครูส่วนใหญ่เป็นชายมากกว่าหญิง แยกเป็นร้อยละ 87.50 และหญิงร้อยละ 11.50 โดยมีอายุระหว่าง 31-35 ปี ส่วนมากมีวุฒิปริญญาโท ผู้บริหารทุกคนต้องทำหน้าที่สอนมีจำนวนชั่วโมงสอนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.63 หน้าที่พิเศษนอกเหนือจากการสอนไม่มีคิดเป็นร้อยละ 62.50

อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษาส่วนใหญ่เป็นชายมากกว่าหญิง แยกเป็นชายร้อยละ 87.77 หญิงร้อยละ 12.22 โดยมีอายุระหว่าง 36-40 ปี คุุณวุฒิของอาจารย์ส่วนใหญ่ปริญญาโท อาจารย์ผู้สอนมีหน้าที่พิเศษนอกเหนือจากการสอนทุกคนคิดเป็นร้อยละ 16.67 รองลงมาคือ ทำหน้าที่บูรณาการคิดเป็นร้อยละ 5.56 จำนวนชั่วโมงสอนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.78 และน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 11.11

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นหญิงมากกว่าชายแยกเป็นหญิงร้อยละ 58.99 ชายร้อยละ 41.01 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี คุุณวุฒิเกินส่วนมากจบชั้น ม.ศ. 5 วิชาที่กำลังเรียนและที่เรียนมาแล้วส่วนมาก คือ วิชาความรู้เบื้องต้นทางการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 37.85

2. ปัญหาการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษาตามหลักสูตรการฝึกหัดครูปี พ.ศ. 25242.1 ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตรพบว่า

ผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา และนักศึกษามีความเห็นว่ามีปัญหากระชั้นปานกลาง เกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตรกับปัญหาการศึกษาปัจจุบัน

2.2 ก้านเนื้อหาวิชา

อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับน้อย ได้แก่ ความสอดคล้องของเนื้อหาวิชากับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ในก้านการตีความเนื้อหาวิชาศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา ศึกษา 211 ศึกษา 261 การศึกษากับการพัฒนาชุมชน ผู้บริหารและนักศึกษามีความเห็นว่ายากแก่การเข้าใจ แต่อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่า รายวิชาทั้ง 3 นี้ ไม่มีปัญหา วิชาที่เป็นปัญหาซึ่งผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่ายากแก่การตีความคือ วิชาศึกษา 312 ในเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมสำหรับครู และวิชาศึกษา 111 ในเรื่องการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศโดยส่วนรวมและการประเมินผลการศึกษาในวิชาศึกษา 281

2.3 ก้านการบริหารและบุคลากร

ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่า การบริหารบุคลากรในการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษานั้นไม่เป็นปัญหา ส่วนนักศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหาระดับปานกลาง

2.4 ก้านการเขียนการสอน

ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีความเห็นตรงกันว่า การเขียนการสอนวิชาพื้นฐาน การศึกษาที่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอนให้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การค้นคว้าในห้อง นักศึกษาไปห้องปฎิบัติการอภิปราย โต้วาที สอนโดยสร้างสถานการณ์จำลอง การฉายภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ สไลด์

2.5 การวัดผลและการประเมินผล ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า มีปัญหา ในระดับปานกลางในก้านการให้อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาทำข้อสอบมาตรฐาน และวิเคราะห์ข้อสอบร่วมกัน

2.6 การวิจัยและการค้นคว้า ผู้บริหารและอาจารย์มีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาระดับปานกลาง คือ การเรียกร้องขอในการค้นคว้าวิจัย ขาดเอกสารประกอบการค้นคว้า ขาดงบประมาณ ส่วนที่ไม่เป็นปัญหา คือ บุคลากร

2.7 การแต่งตั้งฯ ผู้บริหารและอาจารย์ที่มีความเห็นตรงกันว่า ปัญหาในการ
แต่งตั้งฯ คือ เวลาที่ใช้ในการแต่งตั้งฯ กับการเปลี่ยนตำแหน่งฯ ปัญหานี้เป็นปัญหาในระดับปานกลาง

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยครู และอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐาน
การศึกษาที่มีต่อการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษาเกี่ยวกับ

3.1 ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตรพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
มีความเห็นแตกต่างกันในเรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงความมุ่งหมายของ
หลักสูตรในรูปของพฤติกรรมที่วัด เพื่อเป็นแนวทางในการสอนวิชาปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู

3.2 ด้านเนื้อหาวิชา ผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่ง
ที่เป็นปัญหา ได้แก่ ความว่าชอบของเนื้อหาวิชาในขอบข่าย ของวิชาพื้นฐานการศึกษาระดับ
ปริญญาตรี กับรายวิชาการศึกษารอื่น ๆ การที่ความเนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษา
ในรายวิชา ศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา ศึกษา 211 การศึกษาไทย ศึกษา
312 ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู

ด้านเนื้อหาวิชา ศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา ผู้บริหารและอาจารย์
ผู้สอนมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับความหมายและความมุ่งหมายทางการศึกษา วิชาศึกษา 211
มีความเห็น แตกต่างกันเกี่ยวกับความเป็นมาของการศึกษาไทยโดยขอ วิชาศึกษา 281
มีความเห็น แตกต่างกันทุกเรื่องยกเว้นในคำนเกี่ยวกับการจัดและดำเนินงาน
โครงการสู่ภายในโรงเรียน วิชาศึกษา 312 ในคำเมพบาพหน้าทีและความรับผิดชอบของครู

3.3 ด้านการบริหารและบุคลากร ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็น
ไม่แตกต่างกัน

3.4 ด้านการเรียนการสอน ผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นไม่
แตกต่างกัน

3.5 การวิจัยและการประเมินผล ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็น
ไม่แตกต่างกัน

3.6 การวิจัยและการค้นคว้า ผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน
ในค่านิยมประมาทและบุคลากร ส่วนท่านอื่นๆ มีความเห็นไม่แตกต่างกัน

3.7 การแต่งตำรา ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นแตกต่างกันใน
ด้านการใช้เวลาในการแต่งตำราและความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของแต่ละรายวิชาเพื่อที่จะนำมาแต่ง
ตำรา

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มผู้ศึกษาที่นฐานการศึกษาและนักศึกษาเกี่ยวกับ
ปัญหาการจัดวิชาที่นฐานการศึกษา

4.1 ความมุ่งหมายของหลักสูตร กลุ่มผู้ศึกษาที่นฐานการศึกษาและนักศึกษามี
ความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องความชัดเจนของความมุ่งหมาย การเปลี่ยนแปลงความมุ่งหมาย
ของหลักสูตรในรูปของพฤติกรรมที่วัด ถือเป็นแนวทางในการสอนรายวิชาความรู้เบื้องต้นทาง
การศึกษา การศึกษาไทย การศึกษากับการพัฒนาชุมชน

4.2 ด้านเนื้อหาวิชา กลุ่มผู้ศึกษาที่นฐานการศึกษาและนักศึกษามีความคิดเห็น
แตกต่างกันในด้านความซ้ำซ้อนของ เนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาที่นฐานการศึกษาระดับปริญญา
ตรี กับรายวิชาการศึกษาอื่น ๆ การที่ความในเนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาที่นฐานการศึกษา
ในรายวิชาศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา ศึกษา 211 การศึกษาไทย ศึกษา
312 ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู ดังต่อไปนี้

วิชาศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา มีความแตกต่างกันในด้านเนื้อหา
เกี่ยวกับศาสตร์ทางการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาด้วยศาสตร์อื่น ๆ ความหมายและความ
มุ่งหมายทางการศึกษา

วิชาศึกษา 211 การศึกษาไทย มีความเห็นแตกต่างกันในด้านเนื้อหาเกี่ยวกับปรัชญา
และแนวความคิดที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาไทย ความเป็นมาของการศึกษาไทยโดยย่อ นโยบาย
และแนวโน้มการจักการศึกษาไทยในปัจจุบันและอนาคต ส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับ
การศึกษาไทย

วิชาศึกษา 281 การศึกษากับการพัฒนาชุมชน มีความเห็นแตกต่างกันทุกข้อ

วิชาศึกษา 312 ปรัชญาและค่านิยมสำหรับครู มีความเห็นแตกต่างกันในค่านิยมที่เกี่ยวกับความหมายของปรัชญาและค่านิยมสำหรับครู อุดมการณ์และวิสัยทัศน์ บทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของครู ลักษณะครูที่ดี

4.3 การบริหารและบุคลากร กลุ่มผู้วิจัยพื้นฐานการศึกษาและนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันทุกข้อในค่านิยมการบริหารและบุคลากร

4.4 การเรียนการสอน กลุ่มผู้วิจัยพื้นฐานการศึกษาและนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันในค่านิยมให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน การเตรียมการสอนก่อนการสอนระยะสั้น การเตรียมการสอนก่อนการสอนระยะยาว ปัญหาจากการค้นคว้าในห้องสมุด ปัญหาจากการให้นักศึกษาจัดกิจกรรมในวันสำคัญ เช่น วันครู ปัญหาจากแบ่งกลุ่มผู้เรียนอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนด ปัญหาจากการกำหนดปัญหาให้นักศึกษาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงแล้วทำรายงานมาส่ง ปัญหาจากการเชิญวิทยากรประกอบคำบรรยาย แล้วให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ปัญหาจากการเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามและแสดงความคิดเห็นหลังการบรรยาย

อภิปรายผล

1. ปัญหาการวิจัยพื้นฐานการศึกษาตามความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา และนักศึกษาในวิทยาลัยครูระดับปริญญาตรี พบว่า

1.1 ค่านิยมมุ่งหมายของหลักสูตร ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีความเห็นตรงกันว่า สิ่งที่มีปัญหาระดับปานกลางนั้นได้แก่ ความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตรกับปัญหาการศึกษาปัจจุบัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เอ็ดเวิร์ด เจ. เคลลี เฮอร์รี่ เจ. เซอร์มานวิช และ เอ. สมิท¹ (Edward J. Kelly, Henry J. Hermanwich and A. Smith) ซึ่งพบว่า หลักสูตรของสภาการฝึกหัดครูนั้นเป็นหลักสูตรที่นำไปใช้ในวิทยาลัยครูทั่วประเทศ และเป็นหลักสูตรเดียวกันอันมีผลทำให้การผลิตครูไม่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น จุดมุ่งหมาย และเนื้อหาที่สอนไม่สอดคล้องกัน ข้อกำหนดของหลักสูตรไม่ตรงกัน การที่จะให้รู้เรียนมีทักษะทางด้านการสอน และการผลิตครูก็มุ่งเพื่อให้ได้ปริมาณมากกว่ารักษามาตรฐานหรือการปรับปรุงคุณภาพ

นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่ พรงค์ อภิรุทธิกุล² ก็พบจากการศึกษาความมุ่งหมายของการฝึกหัดครู ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้ คือ ความมุ่งหมายของหลักสูตรการฝึกหัดครูควรจะวางจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้ชัดเจน และมุ่งเน้นนักศึกษาให้เกิดสมรรถภาพในค่านวิชาชีพ ทางด้านเนื้อหาวิชา จะต้องมีสัดตามสอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นและสังคม และสามารถนำไปใช้ปฏิบัติจริงได้

นอกจากนี้จากการ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับปัญหาการจกวิชาพื้นฐานการศึกษามีผลดังนี้

ผู้บริหาร กับอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นแตกต่างกันคือ

ผู้บริหารมีความเห็นว่า ความมุ่งหมายของหลักสูตรในค่านการ เปลี่ยนแปลงความมุ่งหมายของหลักสูตรในรูปของพฤติกรรมที่วัดเพื่อเป็นแนวทางในการสอนวิชาปรัชญาและคุณธรรม สำหรับครูเป็นปัญหาน้อย

¹Edward J. Kelly, Henry J. Hermanwich and A Smith, "Teacher Education in Thailand : Problems and Prospects, pp. 18-22.

²พรงค์ อภิรุทธิกุล, ความมุ่งหมายของการฝึกหัดครู ตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารในกลุ่มวิทยาลัยครู ภาคใต้ ปรินิพนธ์ฉบับ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, หน้า 71 (อักษรณ์)

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า มีปัญหากระทบปานกลางเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงความ
มุ่งหมายของหลักสูตร ในรูปของพฤติกรรมที่วัดเพื่อเป็นแนวทางในการสอนวิชาปรัชญาและคุณธรรม
สำหรับครู

การที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกันเช่นนี้ อาจจะเนื่องมาจาก
ลักษณะในการปฏิบัติของผู้บริหารการศึกษาที่อาจารย์ผู้สอน คือ ผู้บริหารมีหน้าที่ทางด้าน
บริหาร โดยได้รับนโยบายจากกรมการฝึกหัดครูมาเพื่อทำเนิงานในการนำหลักสูตรมาใช้ใน
วิทยาลัยครู โง้บงเกิดผลตามความมุ่งหมายไ้มากที่สุด แต่อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา
เป็นผู้ปฏิบัติคือ การทำการสอนโดยตรง จึงมีบทบาทสำคัญที่สุดในการนำไปใช้ เพราะฉะนั้นข้อ
หรวมาถึงปัญหานี้ทาง ๆ ให้คิดว่าผู้บริหาร ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ วินัย สมมิตร¹ กล่าวว่า

... ความต้องการในการศึกษาค้นคว้ากับการปฏิบัติจริงไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้บริหาร
มีความต้องการระดับมากที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการที่ตัดสินใจสั่งการเกี่ยวกับงานบริหาร
ศึกษาทุกประเภท แต่ในการปฏิบัติจริงผู้บริหารกลับมีส่วนร่วมในระดับมาก ในการที่ตัดสินใจ
สั่งการงานวิชาการ ส่วนอาจารย์มีความต้องการในระดับมากในกระบวนการที่ตัดสินใจ
เกี่ยวกับงานวิชาการ งานบุคคล กิจกรรมที่ศึกษาแต่ในในการปฏิบัติจริงอาจารย์กลับมีส่วน
ร่วมในกระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับงานทั้งกลางในระดับปานกลาง และระดับน้อยมาก
งานทุกประเภทผู้บริหารมีส่วนร่วมกระบวนการตัดสินใจสั่งการมากกว่าอาจารย์

แต่ทว่าผลการวิจัยครั้งนี้ไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยของ เอ็ดเวิร์ด เจ. เคลลี่
เฮนรี เจ. เฮอ์มานวิทซ์ และ เอ. สมิทซ์ (Edward J. Kelly, Henry J. Hermenwich
and A. Smith) และผลการวิจัยของ พรศักดิ์ กุญแจนิกุล ที่สรุปว่า ความมุ่งหมายของหลักสูตร
นั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน

1.2 ด้านเนื้อหาวิชา ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษา มีความคิดเห็น
แตกต่างกัน คือ

¹วินัย สมมิตร, "กระบวนการตัดสินใจสั่งการในวิทยาลัยครูในประเทศไทย"
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารศึกษา : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

ผู้บริหาร มีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาระดับปานกลาง ได้แก่ การที่ความเนื้อหา
วิชาศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา ศึกษา 211 การศึกษาไทย ศึกษา 281 การศึกษา
กับการพัฒนาชุมชน

อาจารย์ผู้สอน มีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาระดับปานกลาง ได้แก่ ความสอดคล้อง
ของเนื้อหาวิชากับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

นักศึกษา มีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาระดับปานกลาง ได้แก่ ความสอดคล้องของ
เนื้อหาวิชากับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและการที่ความเนื้อหาวิชาศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการ
ศึกษา ศึกษา 211 การศึกษาไทย ศึกษา 281 การศึกษากับการพัฒนาชุมชน

ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความเห็นตรงกันว่า สิ่งที่เป็นปัญหาระดับปานกลาง
ได้แก่ การที่ความในเนื้อหาวิชา ศึกษา 312 ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู

จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนด้านเนื้อหา
วิชาพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่า สิ่งที่เป็นปัญหาระดับน้อย ได้แก่
ความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรีกับรายวิชาการศึกษา
อื่น ๆ การที่ความเนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษารายวิชาศึกษา 111 ความรู้
เบื้องต้นทางการศึกษา ศึกษา 211 การศึกษาไทย ศึกษา 312 ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู

ปัญหานี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เอส กอร์ดอน (S.Gordon) และคณะที่
วิจัยเรื่องการศึกษาในระดับปดึกศครูในประเทศไทย พบว่า เนื้อหาไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้
มีวิชาเรียนมากเกินไป บางวิชาที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนกันยากแก่การศึกษา อีกทั้งอาศัยข้อมูลจาก
ต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ทั้งยังไม่แน่ใจว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้วจะมีมาตรฐานและคุณภาพ
ทางวิชาชีพและทางการศึกษาพอหรือไม่

¹S. Gordon, V. Cuition and A. Tan Tawi. "Teacher Education
in Thailand : Problems and Prospects." p. 10.

สาเหตุที่ทำให้เนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาดังกล่าวมากแก่การที่ความถี่อาจจะ เนื่องจากนักวิชาการและนักการศึกษาของไทยเรานั้น ใฝ่ฝันหรือคัดลอกเอาตำราของต่างประเทศมาประยุกต์ใช้ ไม่แก้ไขตำราในประเทศเนื่องจากเอกสารในวิชานี้ยังไม่ปรากฏเป็นที่แพร่หลาย ทั้งนี้ปัญหาจึงเกิดขึ้น

1.3 ด้านการบริหารและบุคลากร ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีความเห็นว่า การบริหารบุคลากรในการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษานั้นไม่เป็นปัญหา นักศึกษามีความเห็นว่า การบริหารและบุคลากร เป็นปัญหาระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนนั้น ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นไม่แตกต่างกันและเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มผู้จัดวิชาพื้นฐานการศึกษาและนักศึกษาพบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันทุกข้อที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการบริหารและบุคลากร จึงสามารถมองภาพที่อาจารย์ปฏิบัติในค่านนี้ได้ดีกว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการเอง ที่มักจะมองไม่เห็นข้อบกพร่องของตนเอง

1.4 ด้านการเรียนการสอน ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา มีความเห็นตรงกันว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอนให้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การค้นคว้าในห้องสมุด พาณิชศึกษาไปห้างปรารถนา อภิปรายโต้วาที สอนโดยสร้างสถานการณ์จำลอง การฉายภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ สไลด์ ส่วนการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มผู้จัดวิชาพื้นฐานการศึกษากับนักศึกษพบว่า กลุ่มผู้จัดวิชาพื้นฐานการศึกษากับกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ได้แก่

สัมภาษณ์ ดร.จำนงค์ พริกขี้หนูพันธ์ รองอธิการฝ่ายวางแผนและพัฒนาศึกษา
พื้นฐานการศึกษา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาสงครณ (ประตู่หน้าพระอินทร์) 25 มีนาคม

ปัญหาในด้านการให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน
 ปัญหาการเตรียมการสอนระยะสั้น
 ปัญหาการเตรียมการสอนระยะยาว
 ปัญหาจากการค้นคว้าในห้องสมุด
 ปัญหาจากการให้นักศึกษาจัดนิทรรศการในวันสำคัญ
 ปัญหาจากการแบ่งกลุ่มผู้เรียนอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนด
 ปัญหาจากการกำหนดปัญหาให้นักศึกษาค้นคว้า หาข้อเท็จจริง แล้วทำรายงานมาส่ง
 ปัญหาจากการเชิญวิทยากรประกอบคำบรรยาย แล้วให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม
 ปัญหาจากการเปิดโอกาสให้นักศึกษา ชักถาม และแสดงความคิดเห็นหลังการ

บรรยาย

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะวิชาพื้นฐานการศึกษาเป็นวิชาชีพครู ซึ่งเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่
 เป็นรูปแบบนามธรรม ยากแก่การเข้าใจอย่างลึกซึ้ง¹ และเนื่องจากวิชาดังกล่าวเหล่านี้จัด
 เป็นวิชาชีพครูซึ่งสอนในภาคการศึกษาต้นของปีการศึกษา นักศึกษาที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
 ทอผลหลายส่วนใหญ่มุ่งชั้น ม.ศ. 5 ปรีอ ปวช. ไม่ได้เคยเรียนวิชาการศึกษามาก่อนจึงเป็นการ
 ยากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุจุดหมายได้และจากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติ-
 กรรมการสอนของอาจารย์ในวิทยาลัยของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู² พบว่า "คุณภาพ
 การสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาชีพครู ท่อยกว่าอาจารย์ที่สอนวิชาเฉพาะ ในกิจกรรมด้านการ
 เตรียมการสอนล่วงหน้า ความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน การให้เค้าโครงการเรียนการสอน
 ตลอดจนภาคเรียน"

¹ สัมภาษณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทิพวรรณ ยุทธโยธิน หัวหน้าภาควิชาพื้นฐานการ
 ศึกษา วิทยาลัยครูชุมพร 15 เมษายน 2527.

² หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมการฝึกหัดครู, รายงานวิเคราะห์และการประเมินผล
หลักสูตรการฝึกหัดครู 2519 สภาการฝึกหัดครู หน้า 10.

ทิพวรรณ บุทธโยธิน¹ ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพื้นฐานการศึกษาบัญชีและการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานการศึกษาว่า

การสอนของอาจารย์วิทยาลัยครู ท่อวิชาชีพครูส่วนมากใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนมาก การให้เด็กได้ทำกิจกรรมด้วยตนเองมีบ้างเป็นส่วนน้อย เพราะหลักสูตรฝึกหัดครูในปัจจุบัน เอื้ออำนวยต่อวิชาบางวิชา ซึ่งปฏิบัติโดยอนุมัติให้มีการเก็บเงินค่าวัสดุฝึก จากนักศึกษาในรายวิชาที่ท่องปฏิบัติ แต่ในรายวิชาการศึกษาซึ่งเป็นวิชาชีพครูนั้นไม่มี ดังนั้นบัญชีและการเรียนการสอนของอาจารย์และนักศึกษาจึงไม่บรรลุผลเท่าที่ควร

จากสาเหตุดังกล่าว ที่ทำให้การเรียนการสอนประสมปัญหานั้น ในการจัดการเรียนการสอนนั้นควรเน้นการนำทฤษฎี และปฏิบัติมาผสมผสานกัน โดยลดทฤษฎีและเพิ่มปฏิบัติให้มากขึ้นและมีการฝึกสมรรถภาพ ที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพครูอีกด้วย²

1.5 ด้านการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่าบัญชีหาระดับปานกลางในด้านการให้อาจารย์ผู้สอนในภาควิชาทำข้อทดสอบแบบมาตรฐาน และร่วมกันวิเคราะห์ข้อสอบ นอกนั้นก็มีความเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบความคิดเห็น ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนพบว่า มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันในปัญหาเกี่ยวกับ

การวัดผลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

การทราบว่า ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์หลังการวัดผล

การวัดผลการเรียนเป็นระยะ ๆ เมื่อเรียนจบบทเรียนแต่ละตอน

การให้อาจารย์ในภาควิชาทำข้อสอบมาตรฐานในแต่ละวิชา

การให้อาจารย์ร่วมกันวิเคราะห์ข้อสอบ

¹สัมภาษณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทิพวรรณ บุทธโยธิน หัวหน้าภาควิชาพื้นฐานการศึกษา วิทยาลัยครู ชลบุรี 15 เมษายน 2527.

² ตรงค์ อุนริทุทธิภูต, ความมุ่งหมายของการฝึกหัดครูตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคใต้..., หน้า 71.

การที่เกิดปัญหาคงกล่าวอาจเป็นเพราะ อาจารย์สังกัดในภาควิชาพื้นฐานการศึกษามีเป็นจำนวนมากกว่าอาจารย์ภาควิชาอื่น ๆ¹ นอกจากนั้นอาจารย์มีงานในหน้าที่พิเศษที่นอกเหนือจากการสอนอีกเป็นจำนวนมาก และเมื่ออาจารย์ผู้สอนวิชาใดวิชาหนึ่งในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษา ก็มักจะสอนวิชาเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเห็นว่าตนเองมีความชำนาญในการสอนวิชานั้น ๆ และรวมทั้งพื้นฐานในการศึกษาของอาจารย์เอง มีความถนัดในสาขาที่ตนเรียนมา ก็ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงวิชาที่ตนสอน² ดังนั้นการให้อาจารย์ผู้สอนภาควิชาทำข้อสอบแบบมาตรฐานและร่วมกันวิเคราะห์ข้อสอบจึงเป็นปัญหาอย่างยิ่ง เพราะขาดความร่วมมือ และไม่ประสบผลสำเร็จจากปัญหาคงกล่าว จะเห็นว่าถ้าไม่มีปัญหานี้ การวัดผลนั้นจะนำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนและสามารถพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น

1.6 ด้านการวิจัย คนคว่า ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่า ส่วนที่เป็นปัญหาระดับปานกลางคือ การเลือกหัวข้อในการค้นคว้าวิจัย การขาดเอกสารประกอบการค้นคว้าของงบประมาณ และส่วนที่ไม่เป็นปัญหาคือ บุคลากร

จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นแตกต่างกันในด้านการขาดงบประมาณและบุคลากร ส่วนด้านอื่น ๆ มีความเห็นไม่แตกต่างกัน

ปัญหาคงกล่าวจะเห็นว่าเป็นปัจจัยอันสำคัญยิ่งในการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาสัยครูในส่วนภูมิภาค ซึ่งโอกาสในการหาเวลาหรือเอกสารประกอบการค้นคว้าวิจัยเป็นไปด้วยความลำบาก อีกประการหนึ่งคือ ปัญหานี้เกิดจากตัวผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาเอง ไม่ได้ให้การสนับสนุน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ กองแผนงาน, กรมการฝึกหัดครู, สถิติการฝึกหัดครู กรุงเทพมหานคร : กรมการฝึกหัดครู, 2525 (อักษำเนา)

² สัมภาษณ์ สวัสดิ์ ผลอุทิศ อาจารย์ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา วิทยาลัยครูสกลนคร

ซึ่งตรงกับกรวิจัยของ สุวรรณี ศรีคุณ¹ พบว่า ปัญหาที่เกี่ยวกับการวิจัยและการแต่งตำรานั้น เกิดจากนโยบายของผู้บริหารที่ไม่แน่นอนเปลี่ยนแปลงตามตัวบุคคล นอกจากนั้นปัญหาอีกอย่างหนึ่ง คือ ขาดความร่วมมือจากคณาจารย์ในภาคเดียวกัน

จะเห็นได้ว่าถ้าผู้บริหารไม่ให้การสนับสนุนและตั้งอาจารย์ในภาคไว้ให้ความร่วมมือแล้ว ก็จะมีปัญหาในการค้นคว้าวิจัย เพราะอาจารย์มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการสอนอยู่แล้ว นอกจากนั้นก็ยังมีงานพิเศษนอกเหนือจากการสอนอีกด้วย เช่น งานหลักสูตร บุคลากร แผนะแนว เป็นต้น

เนื่องจากผลการวิจัยเรื่องความต้องการงานวิจัยของบุคลากร กรมการฝึกหัดครู² สรุปไว้ว่า "งานวิจัยที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความต้องการ รัดับสูง ได้แก่ หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร การส่งเสริมสถานภาพทางวิชาการของอาจารย์ ซึ่งกรมการฝึกหัดครู ควรพิจารณา ส่งเสริมและอุดหนุนทุนวิจัยแก่งานวิจัยของอาจารย์ ในวิทยาลัย การวิจัยซึ่งหนักไปทางความต้องการของกรมต่าง ๆ กรมกองต่าง ๆ ในกรมฝึกหัดครู"

1.7 ด้านการแต่งตำรา ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน มีความเห็นตรงกันว่า ส่วนที่เป็นปัญหาในการแต่งตำรา คือ เวลาที่ใช้ในการแต่งตำรา กับการแปลตำรา และจากการเปรียบเทียบความคิดเห็น ระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนพบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันในด้านการใช้เวลาในการแต่งตำรา และความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของแต่ละรายวิชา เพื่อที่จะนำมาแต่งตำรา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹สุวรรณี ศรีคุณ, "ปัญหาและความต้องการพัฒนาค้นคว้าทางวิชาการของอาจารย์วิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาเอก การอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521.

²คณะกรมการพิจารณาทุนอุดหนุนการวิจัย, ความต้องการงานวิจัยของบุคลากร กรมการฝึกหัดครู กองแผนงาน กรมการฝึกหัดครู, 2528.

จำรูญ พริกขี้จันทร์¹ ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับแปลตำรานั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ขาดทักษะในการถ่ายทอดจากเจ้าของภาษาสู่เป็นภาษาไทย คึงนั้นจึงไม่แปล แต่เอาวิธีการประยุกต์จากความรู้พื้นฐานของตำราภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ คึงนั้นเอกสารหรือตำราจึงมีปริมาณความรู้จำกัด ส่วนเวลาที่ใช้ในการแต่งตำรานั้น ขึ้นอยู่กับนโยบายของผู้บริหารที่จะเน้นด้านวิชาการ เป็นสำคัญ ซึ่งในปัจจุบันการเขียนตำรานั้นมีผลต่อการเลื่อนอันดับทางตำแหน่งให้สูงขึ้น ในอนาคตปัญหาดังกล่าวจะไม่มีก็ได้

ส่วนด้านความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของแต่ละรายวิชาเพื่อที่จะนำมาแต่งตำรานั้น ที่มีความซับซ้อนในเนื้อหาวิชามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาลัยครู จากผลการวิจัยวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรปึกหัตถ์ พ.ศ. 2519² พบว่า รายวิชาศึกษา 111 ซ้ำกับ รายวิชาศึกษา 131 หัวข้อที่ซ้ำกันคือ ปรัชญาความหมาย และความมุ่งหมายทางการศึกษา ทำให้ผู้บริหารและอาจารย์มีความเห็นตรงกันว่า ยากแก่การที่จะเขียนตำราเป็นอย่างยิ่ง เพราะต้องเสียเวลาในการแยกแยะเนื้อหาวิชา เพื่อจะได้ไม่ไปสับสนกันระหว่างวิชา ซึ่งไปสังกัดกับภาควิชาอื่น ๆ และยังไม่เป็นการก้าวท้าวกันอีกด้วย แต่เมื่อหลักสูตรการปึกหัตถ์ได้เปลี่ยนแปลงใหม่เป็น พ.ศ. 2524 เนื้อหาว่าในรายวิชาที่ยังซ้ำซ้อนกันอีกจากการวิจัยหลักสูตรการปึกหัตถ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาชีพครู ในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษา ซึ่งได้มาจากการสัมภาษณ์³ อาจารย์วิทยาลัยครูในการผลิตสื่อการเรียนการสอนของวิชาการศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา ซึ่งความซับซ้อนในเนื้อหาว่า ทำให้อาจารย์ในวิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง ยังต้องอภิปรายกันเพื่อหาข้อยุติให้ได้ตรงกันในเนื้อหาวิชาที่สอนและเพื่อที่จะวางแผนการผลิตสื่อให้ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น คึงนั้นปัญหา

¹สัมภาษณ์ ดร.จำรูญ พริกขี้จันทร์ รองอธิการฝ่ายวางแผนและพัฒนาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ (ประตู่หน้าพระอินทร์) 25 มีนาคม 2527

²หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมการปึกหัตถ์, รายงานการวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรการปึกหัตถ์ 2519 ของสภาการปึกหัตถ์.

³สัมภาษณ์ หัวหน้าภาควิชาพื้นฐานการศึกษา วิทยาลัยครู ยะลา วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูภูเก็ต วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช 12 มีนาคม 2525.

ในการกำหนดข้อขยายของเนื้อหาวิชา จึงเป็นผลที่ตามมาในด้านการแต่งตำราด้วย

2. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยครูและอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐาน การศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานการศึกษาในหลักสูตรปี 2519 และ 2524

ผลการวิจัยพบว่า เกี่ยวกับความถี่ของการและเสนอแนะในคานสภาการจกัขอมข่าย เนื้อหาวิชาพื้นฐานการศึกษาตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2519 พบว่า ผู้บริหาร ร้อยละ 25.00 เห็นว่าเหมาะสม และร้อยละ 75.00 เห็นว่า ไม่เหมาะสม ส่วนอาจารย์ผู้สอน ร้อยละ 8.88 เห็นว่า เหมาะสม และร้อยละ 91.11 เห็นว่า ไม่เหมาะสม และจากการศึกษา ความคิดเห็นในคานสภาการจกัขอมข่ายเนื้อหาวิชาพื้นฐานการศึกษา ตามหลักสูตรของสภาการ ฝึกหัดครู พุทธศักราช 2524 ผู้บริหารร้อยละ 45.31 เห็นว่า เหมาะสม และร้อยละ 54.68 เห็นว่า ไม่เหมาะสม ส่วนอาจารย์ผู้สอนร้อยละ 15.58 เห็นว่า เหมาะสม และร้อยละ 84.42 เห็นว่า ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หลักสูตร ปี พุทธศักราช 2524 มีความเหมาะสมมากกว่าหลักสูตรปี พุทธศักราช 2519

จากผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นโดยแยกเป็น 2 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 เกี่ยวกับโครงสร้างและเหตุผลของหลักสูตร พุทธศักราช 2519 และหลักสูตร พุทธศักราช 2524 คือ โครงสร้างและเหตุผลของหลักสูตร 2519 นั้น ได้แบ่งกลุ่มวิชาต่าง ๆ เป็น 3 กลุ่ม คือ¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สภาการฝึกหัดครู, หลักสูตรการฝึกหัดครู, พุทธศักราช 2519 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ตำรวจ, 2520).

โครงสร้าง	เหตุผล
1. กลุ่มวิชาพื้นฐาน ซึ่งได้แก่ กลุ่มวิชาภาษา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย	1. เพื่อช่วยเสริมสร้างความเป็นคนที่จะดำรงชีวิต และทำหน้าที่สมาชิกของสังคมให้บังเกิดผลดีต่อทั้งตนเองและส่วนรวม และเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้โดยอาศัยวิชาพื้นฐานทั่วไปเป็นหลัก
2. กลุ่มวิชาชีพครู ซึ่งได้แก่ วิชาการศึกษา ซึ่งรวมทั้งหลักการ เทคนิคและวิธีการ ที่จะสร้างเสริมความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานทางการศึกษา และส่งเสริมวิชาชีพครูให้เป็นอาชีพชั้นสูง	2. เพื่อช่วยสร้างเสริมความเป็นครูที่มีความรับผิดชอบในการอบรมสั่งสอนนักเรียนให้สมกับบทบาทหน้าที่ของตนและคงเกียรติของอาชีพครู ทั้งนี้โดยอาศัยวิชาชีพครูเป็นหลัก
3. กลุ่มวิชาเฉพาะ ซึ่งได้แก่ วิชาการที่จะนำไปใช้สอน หรือปฏิบัติงานตามสาขาวิชาที่กำหนด หรือห้องการจะศึกษาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น	3. เพื่อช่วยเสริมสร้างความเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในวิชาการสายที่ตนรักและสนใจ อย่างลึกและกว้างพอที่จะนำไปใช้สอน หรือปฏิบัติงานในหน้าที่ใดอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้โดยอาศัยวิชาเฉพาะที่จัดให้เลือกเรียนเป็นหลัก

ส่วนโครงสร้างของหลักสูตร พุทธศักราช 2524¹ ได้แบ่งออกดังนี้

กลุ่มวิชาแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 วิชาพื้นฐานทั่วไป เป็นกลุ่มวิชาที่มุ่งให้นักศึกษามีความรู้อย่างกว้างขวางในสหวิทยาการและมีคุณธรรม สามารถจะดำเนินชีวิตให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ

¹สภาการฝึกหัดครู, หลักสูตรการฝึกหัดครู, 2524 หน้า 7.

กลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไปประกอบด้วย วิชาภาษา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์
วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ และกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย

กลุ่มที่ 2 วิชาชีพครูเป็นกลุ่มวิชาที่มุ่งให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีทาง
การศึกษา และสามารถนำทฤษฎีไปปฏิบัติให้สอดคล้องกับสภาพชีวิตของคนไทยในชุมชนทุกภาคได้
และมุ่งให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรประถมศึกษา และมีชมศึกษาตลอดจนมี
ประสบการณ์ทางวิชาชีพครูเพียงพอที่จะเป็นครูที่ดี

กลุ่มวิชาชีพครู ได้แก่ วิชาการศึกษาซึ่งรวมทั้งหลักการเทคนิค หรือวิธีการที่จะสร้าง
เสริมความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานทางวิชาการ และความเป็นครูที่ดี

กลุ่มที่ 3 วิชาเฉพาะ (วิชาเอก - โท) เป็นกลุ่มวิชาที่นักศึกษาเลือกเรียนตามความ
ถนัดและความสนใจ เพื่อเป็นเนื้อหาที่จะนำไปใช้สอน หรือปฏิบัติงานในหน้าที่บุคลากรทางการ
ศึกษา หรือเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อไป

กลุ่มวิชาเฉพาะ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา ประวัติศาสตร์
ภูมิศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ พลศึกษา สุขศึกษา เกษตรศาสตร์ คณิตกรรมศาสตร์
บรรณารักษศาสตร์ คณิตศึกษา นาฏศิลป์ ศิลปศึกษา อุตสาหกรรมศิลป์ อนุบาลศึกษา
การศึกษาพิเศษ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ทั่วไป

กลุ่มที่ 4 กลุ่มวิชาเลือกอื่น ๆ หมายถึง วิชาทั้งหมดที่นักศึกษาอาจจะเลือกเรียนตาม
ความสนใจ และความสมัครใจของตน เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสใช้วิจารณ์อย่างด้วยตน
เอง และอยู่ภายใต้ความเห็นชอบของวิทยาลัยครูอย่างใกล้ชิด

จะเห็นได้ว่าในกลุ่มวิชาซึ่งครูโดยเฉพาะหลักสูตร พุทธศักราช 2524 มีความ
แตกต่างกับหลักสูตร พุทธศักราช 2519 กล่าวคือ ในด้านเหตุผล จะเห็นว่า ในรายวิชาชีพ
ครูนั้นเป็นกลุ่มวิชาที่มุ่งให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีทางการศึกษา และสามารถ
นำทฤษฎีไปปฏิบัติให้สอดคล้องกับสภาพชีวิตของคนไทยในชุมชนทุกภาคได้ และมุ่งให้นักศึกษา
มีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรประถมศึกษา และมีชมศึกษาตลอดจนมีประสบการณ์ทาง
วิชาชีพครูเพียงพอที่จะเป็นครูที่ดี จากเหตุผลนี้ได้สอดคล้องกับรายละเอียดของเนื้อหาวิชา

พื้นฐานการศึกษา ซึ่งแยกออกเป็น 4 วิชา คือ ศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษา
ศึกษา 211 การศึกษาไทย ศึกษา 251 การศึกษากับการพัฒนาชุมชน ศึกษา 312 ปรัชญาและ
คุณธรรมสำหรับครู ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าลักษณะของวิชาในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษา
ถึงกล่าวตรงกัน เหตุผลของหลักสูตรฉบับ พุทธศักราช 2524 ฉะนั้นจึงตรงกับผลงานวิจัยซึ่งแสดง
ให้เห็นว่าหลักสูตร พุทธศักราช 2524 นั้นเหมาะสมกว่าหลักสูตร พุทธศักราช 2519

ประเด็นที่ 2 จากผลการวิจัยครั้งนี้ได้ตรงกับผลการวิจัยของกรมการฝึกหัดครู¹ เรื่อง
รายงานการวิเคราะห์ และการประเมินผลหลักสูตรการฝึกหัดครู 2519 ว่า

1. เนื้อหาที่กำหนดในรายวิชานี้เหมาะสมกับระดับผู้เรียนเพิ่มขึ้นอีก คือ
 - 1.1 เนื้อหามากเกินไป นักศึกษาไม่มีฐานพอ
 - 1.2 การลำดับเนื้อหาตามหัวข้อที่กำหนดไว้สับสน
2. เนื้อหาที่กำหนดในรายวิชานี้ซ้ำซ้อนกับรายวิชาอื่นๆ เช่น ซ้ำกับวิชา
ศึกษา 131 ในหัวข้อปรัชญา ความหมายความมุ่งหมายทางการศึกษาซ้ำกับวิชาศึกษา 472 ใน
หัวข้อการบริหารการศึกษาของไทย ซ้ำกับวิชาปรัชญา ในหัวข้อปรัชญาการศึกษา ซ้ำกับวิชาสังคม
วิทยา ในหัวข้อประชากรศึกษา
3. การกำหนดหน่วยกิต และเวลาสำหรับรายวิชานี้ ควรเป็น 3 หน่วยกิต ใช้เวลา
สอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง

จะเห็นได้ว่าหลักสูตรฉบับ 2519 นั้น รายละเอียดของเนื้อหาวิชา ความซ้ำซ้อนและ
เวลาที่ใช้สอนนั้นยังเป็นปัญหาซึ่งสรุปได้ว่า ยังไม่เหมาะสมนั่นเอง

จากการศึกษาความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ว่าหลักสูตรปี พุทธศักราช 2524
ควรมีการปรับปรุงหรือไม่นั้น ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารร้อยละ 54.68 คิดว่าควรปรับปรุง
อาจารย์ที่เห็นว่าควรปรับปรุงมีจำนวนร้อยละ 64.44

¹หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมการฝึกหัดครู, รายงานการวิเคราะห์และการประเมินผล
หลักสูตรการฝึกหัดครู 2519 สภาการฝึกหัดครู หน้า 35-54.

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า หลักสูตร พุทธศักราช 2524 นั้น ควรมีการปรับปรุง ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า หลักสูตรฉบับ 2524 นี้ เนื่องจากเป็นหลักสูตรใหม่ที่ปรับปรุงจากหลักสูตรเดิม คือ หลักสูตร พุทธศักราช 2519 แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่า

ค่าความมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นมีปัญหาความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตรกับปัญหาการศึกษาปัจจุบัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาทางด้านการนำไปใช้ เพราะกลุ่มวิชาชีพครูนั้นยังมีผลต่อนักศึกษาคือเป็นอย่างไร จากผลการวิจัยของ ปรีชา เถระฐิธร¹ พบว่า กลุ่มวิชาที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถของผู้สำเร็จทางการศึกษาเรียงตามลำดับความสำคัญนั้น ได้แก่ ภาษากลุ่มวิชาชีพครู วิชาพื้นฐานและวิชาเฉพาะ เพราะฉะนั้น ภาษากลุ่มวิชาชีพครู เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการศึกษาทุกรูปแบบ ซึ่ง โรเบิร์ต เอส. เซีย (Robert S. Zais) กล่าวว่า โครงสร้างของหลักสูตรควรมีส่วนสัมพันธ์กันกับวัตถุประสงค์ มีใช้กำหนดขึ้นโดยการคาดคะเนหรือความบังเอิญ

ด้านเนื้อหาวิชา จะเห็นได้ว่าหลักสูตร พุทธศักราช 2524 นี้ รายละเอียดของเนื้อหาวิชานั้นยากแก่การทำความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ผู้สอน ทั้งนี้เพราะอาจารย์ผู้สอนนั้นยังไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชา และไม่เคยได้ร่วมการสัมมนา เพื่อให้เข้าใจตรงกันในทิศทางเดียวกัน³ แต่ทางกรมการฝึกหัดครูได้จัดการสัมมนาในหัวข้อ โครงการผลิตสื่อการสอนในรายวิชาชีพครู โดยเชิญอาจารย์จากวิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง มาร่วมดำเนินการ ซึ่งผลจากการ

¹ปรีชา เถระฐิธร, การศึกษาคู่ทางพัฒนาหลักสูตรการฝึกหัดครูให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาชุมชนได้ วิทยาลัยครูสุรินทร์, พ.ศ. 2525.

²Robert S. Zais, Curriculum : Principles and Foundations.
New York : Thomas' Y. Croweel Company, 1976. p. 45.

³สัมภาษณ์ กาญจนา ฉรรกุล, รองหัวหน้าภาควิชาพื้นฐานการศึกษาวิทยาลัยครูภูเก็ต, 9 มีนาคม 2525.

สัมมนาและวิจัยใ้ทำการสัมภาษณ์อาจารย์วิทยาลัยครู¹ เกี่ยวกับเนื้อหาสำคัญของวิชาพื้นฐานการศึกษาเพิ่มเติม ปรากฏว่า เนื้อหาวิชาศึกษา 111 ความรู้เบื้องต้นทางการศึกษามีความซ้ำซ้อนกันทั้งสิ้น จึงใ้ทำการแบ่งแยกประเด็นหัวข้อต่าง ๆ กัน ให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้น และเปลี่ยนแปลงวิธีสอนใ้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ด้วย

ค้ำปัญหาเกี่ยวกับรายวิชาในภาควิชาพื้นฐานการศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า ที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ เนื้อหาวิชานำไปใ้ใ้ในการปฏิบัติไม่ได้ เน้นทฤษฎีมากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 68 รองลงมาคือ เนื้อหาวิชาซ้ำซ้อนกับรายวิชาอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 52 เนื้อหาวิชามากเกินไป คิดเป็นร้อยละ 42 ควรปรับปรุงใ้รายวิชาต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันมากกว่าที่จะซ้ำซ้อนกัน โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับสิ่งที่นักศึกษาจะใ้ปฏิบัติและนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันใ้ ซึ่งผลจากการวิจัยของ รัตนา ศิริพานิช² เรื่องการติดตามผลบัณฑิตของสภเจ้ควิทยาลัยครู ผู้ที่จบการศึกษาตามหลักสูตรของการฝึกหัดครูไปแล้วนั้นร้อยละ 85 ของนักศึกษาใ้ความเห็นว่ ใ้รับความรู้ในวิชาการศึกษา และวิชาเอกเพียงพอรวมทั้งประสบการณ์ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตรก็เพียงพอด้วย นอกจากนั้นนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างยังเสนอแนะใ้ปรับปรุงหลักสูตรใ้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและนำไปใ้ใ้ในชีวิตประจำวันใ้ ควรเน้นการสอนภาคปฏิบัติใ้มากกว่าทฤษฎี

อนึ่ง จากปัญหาของรายละเอียดเนื้อหาวิชาที่ใ้เกิดความสับสน และซ้ำซ้อนนั้น ปัญหาดังกล่าวใ้ใ้ความลำบากใ้แก่อาจารย์ผู้สอน³ เพราะจากผลการวิจัยครั้งนั้นนั้น คุณวุฒิของอาจารย์ภาคพื้นฐานนั้นไม่มีใครที่จบสาขาวิชาพื้นฐานการศึกษาโดยตรง คือมีวุฒิของ สาขาวิชาแตกต่างกัน

¹กรมการฝึกหัดครู, โครงการผลิตสื่อการสอนวิชา ศึกษา 111 อาจารย์ผู้สอน จากวิทยาลัยครู 36 แห่ง ณ วิทยาลัยครูนครปฐม วันที่ 8-12 มีนาคม 2525.

²รัตนา ศิริพานิช และคณะ, "การติดตามผลนักศึกษาที่จบครุศาสตรบัณฑิต จากวิทยาลัยครู 17 แห่ง ปีการศึกษา 2518 และ 2519." ในผลงานวิจัยทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์และท่าปกเจริญผล 2522.

³สัมภาษณ์ กานต์ ฤๅคผล รองอธิการฝ่ายวิชาการ อาจารย์ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา วิทยาลัยครูกาญจนบุรี 30 เมษายน 2527.

ซึ่งไม่ได้สัดส่วนเหมาะสมกับวิชาที่สังกัดในภาค จึงต้องสอนโดยใช้ความรู้เดิมของตัวเองเป็นหลัก ซึ่งผลต่อเนื่องอีกอย่างหนึ่งคือ การใช้วิธีสอนแบบเก่าคือ การบรรยาย ทำให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจได้ยาก เพราะลักษณะวิชาเป็นนามธรรม การเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องใช้กิจกรรมและนวัตกรรมเข้าประกอบในการเรียนการสอน ซึ่ง อาร์ เอ็ม เวส (R.M. Weiss)¹ กล่าวว่า หลักสูตรการฝึกหัดครูควรประกอบด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กันไป แต่ในความเป็นจริง ลักษณะของเนื้อหาวิชานั้นยากต่อการใช้นวัตกรรม ถึงแม้ว่าในปัจจุบันทางกรมการฝึกหัดครูจะเร่งผลิตสื่อช่วยประกอบในการเรียนการสอนก็ตาม แต่โดยส่วนมากก็เป็นวิชาเฉพาะและรายวิชาเลือกเป็นส่วนมาก ประกอบกับในวิทยาลัยครูนั้นก็มีกิจกรรมมากพอสมควร นักศึกษาต้องเข้าร่วมกิจกรรมตามชมรมที่จัดทั้งขึ้นหรือตามศูนย์ต่าง ๆ ในวิทยาลัยครู นั่นการยืดยาวเวลาในการสอนออกไปจึงเป็นไปได้ไม่ได้ตามที่คาดหวัง

ส่วนการขาดเอกสารประกอบการเรียนการสอนนั้น เป็นกรณีที่ยูนิบิรซัรคองเข้าใจและส่งเสริมบุคลากรให้พัฒนาทางด้านวิชาการ แต่ความเป็นจริงแล้วยูนิบิรซัรคองมีความคิดเห็นด้านพัฒนาทางด้านวิชาการแตกต่างกับอาจารย์ ซึ่งความคิดเห็นของยูนิบิรซัรคองก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของทัศนีย์ ศุภเมธี² เรื่องบทบาทด้านพัฒนาอาจารย์ของอธิการวิทยาลัยครูว่า อธิการมีความคิดเห็นว่าคุณได้ปฏิบัติหน้าที่และได้แสดงพฤติกรรมในด้านพัฒนาวิชาการในระดับมาก แต่อาจารย์มีความเห็นว่า อธิการได้ปฏิบัติหน้าที่และได้แสดงพฤติกรรมในด้านพัฒนาวิชาการในระดับน้อย

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹R.M. Weiss, The Conant Controversy in Teacher Education,
New York : Tandom House Inc., 1969. p. 140.

²ทัศนีย์ ศุภเมธี, "บทบาทด้านพัฒนาอาจารย์ของอธิการวิทยาลัยครู" วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2525, หน้า 173.

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ด้านนโยบาย กรมการฝึกหัดครูควรจะได้มีการส่งเสริม เผยแพร่ ความรู้เกี่ยวกับวิชาพื้นฐานการศึกษา ซึ่งจัดเป็นวิชาชีพครูให้แพร่หลายและกว้างขวางในหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ผลิตครู เช่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งวิทยาลัยครูด้วย นอกจากนี้ยังรวมถึง นักวิชาการ นักการศึกษา ให้มีความเข้าใจว่าวิชาพื้นฐานการศึกษามีรากฐานความเป็นมาอย่างไร พื้นฐานต่าง ๆ นั้น มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานใดบ้าง ซึ่งเป็นรากฐานในการจัดการศึกษาหรือขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษา มีองค์ประกอบอะไรบ้าง ซึ่งจะนำมาให้เกิดประโยชน์ในด้านการเรียนการสอนให้ดีขึ้น และถูกต้องยิ่งขึ้น

2. ด้านการปรับปรุงหลักสูตร กรมการฝึกหัดครูควรพิจารณาเกี่ยวกับ

2.1 การกำหนดรายละเอียดในรายวิชาที่อยู่ในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษา ควรกำหนดในหลักสูตรให้ละเอียดกว่านี้ และมีขอบเขตที่ชัดเจนเพื่อป้องกันการซ้ำซ้อนในเนื้อหาวิชา เนื่องจากขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษานั้นเป็นวิชาที่เป็นสหวิทยาการ ขอบข่ายของวิชาที่กว้างขวางมาก ทั้งนี้ ถ้าแยกย่อยรายละเอียดของเนื้อหาวิชาที่ไม่ชัดเจน ปัญหาที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้สอนและนักศึกษาตามมามากมาย

2.2 เนื้อหาวิชา ควรปรับปรุงและส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ และมีโอกาสร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนองความต้องการของท้องถิ่น และสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ด้านการวิจัย ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยคือ ควรมีการวิจัยต่อไปในเรื่องต่อไปนี้

3.1 เปรียบเทียบการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษาของวิทยาลัยครูกับมหาวิทยาลัย

3.2 วิเคราะห์โครงสร้างวิชาชีพครูของสถาบันการฝึกหัดครูกับมหาวิทยาลัย

3.3 ศึกษาและติดตามผลบัณฑิตที่จบการศึกษาสาขาวิชาพื้นฐานการศึกษา